

Nr 158 | November 2018

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

REAALI POISS

TERE, HEA KOOLIPERE!

Uskumatu, aga taaskord on kätte jõudnud november. Jõulud ja uus aasta on käega katsutavad ning üle tuleb elada veel vaid üks arvestuste nädal. Meile, üheteistkümnendikele, annab pinnuks silmas oleva uurimistöö kirjutamisele nüüdsest veidigi motivatsiooni juurde sõrmes ilutsev Reaali sõrmus, mis arvutiklaviatuurile näppudega klõbistades nii kenasti vastu särab. Abiturientidki said oma Reaalisümbolite kollektsiooni 3/3 täis. Nüüd on puudu veel vaid lõputunnistus, mis on täpiks i-l.

Mida vanemaks me saame, seda kiiremini aeg kulgeb. Väiksena oli seda raske uskuda, kui vanemad inimesed seda väitsid, kuid aasta-aastalt saan sellest nähtusest aimu.

Gümnaasiumgi möödub tegelikult tohutult kiiresti, nagu tõestas selle ka abiturient Erko Olumets oma märgiaktusel peetud kõnes: „Gümnaasium möödub kiirelt läbi valemi $v = s / t$. Kuna teepikkus s on suur ja aeg t on väike, siis ongi järelikult kiirus v suur.“ Kuldsed sõnad.

Nautigem seda sõitu kiirrongil, mis pole küll sujuv ja uinutav, nagu tavaliselt, kuid mis pakub elamusi, järske kurve, raputusi ja vapustusi, kuid millel tänu rõõbastele püsid alati õigel teel.

Nii nagu aeg-ajalt endale, tahan ka teile, head kaaslased, meelde tuletada, et ka väljaspool kooli on elu: uskuge või mitte. Kool ei tohiks olla põhjus, miks jätad minemata hea sõbra sünnipäevale, vanaema juubelile, perega metsa matkale, teatrisse või

kinno. Kool on oluline, kuid täpselt sama tähtis on emotsionaalne ja vaimne heaolu, mida pakuvad eelmainitud tegevused.

Tee nii palju kui vaja ja nii vähe kui võimalik, et oleksid endaga rahul. Keskendu selle aja arvelt tegevustele, mis teevad sind õnnelikuks. Lõppude lõpuks õpid ju iseendale, mitte kellelegi teisele, sest gümnaasium on...

Õnnestumisi ja uusi kogemusi!

Kirke

TERE, ARMAS REAALI RAHVAS!

Kõik me teame, et Reaalkoolis on au sees reaal- ja loodusained, kuid see ei tähenda sugugi, et loomingulised ülesanded peavad jääma tagaplaanile. Seekord on teil võimalik igava teksti lugemise asemel keskenduda hoopiski värvimisele. Teades, et mandalat nimetatakse ka universumi mudeliks, kosmiliseks diagrammiks, inimese valgustumise teekonna kujutiseks, elu terviklikkuse ja kaduvuse sümboliks jms, peaks selle värvimine tooma novembrikuust kurnatud õpilasele hingerahu ja rahulikku mõtete kulgu.

Sofia Markson &
Brita Kärt Vähejaus

Sisukord

- 2 Toimetaja & presidendi veerg
- 3 EV100
- 4 Kuuküsimus & hoolekogu
- 5 Tunniplaan & õpetaja Villu Raja
- 6 Arvamus
- 7 Meediaaager
- 8-9 NO99
- 10 Märgipidu
- 11 Kuldvillak
- 12 Reaaltüügas & muusika
- 13 Luule
- 14 Jõulukingid
- 15 Väike maja

100 AASTAT TAGASI NARVA ALL

Erko Olumets
134A

10. novembril 1918 andis Saksa kindral A. von Seckendorff loa Maapäeva ja Ajutise Valitsuse kokkukutsumiseks. Päev varem oli Saksamaal keiser Wilhelm II loobunud oma troonist ning päev hiljem sõlmiti Compiègne'is esimese maailmasõja lõpetanud vaherahuleping. Eesti jaoks tähendasid need sündmused seda, et veebruaris alanud Saksa okupatsioon oli viimaks läbi.

Kuid puhkuseks ei olnud aega: vasttaasiseseisvunud Eesti Vabariiki ohustas idast Nõukogude Venemaa, kes andis 13. novembril Bresti rahuleppe ühepoolse tühistamisega märku soovist tagasi hõivata Baltimaade alad. Jälle aktiveerusid Tallinnas rahvuslikult meelestatud jõud, kes Saksa vägede lahkumisel nende vahiposte järkjärgult üle võtsid. Koolipoisid, kes ka nüüd oma valmidusega silma paistsid, liideti Omakaitsega (hilisem Kaitseliit). Reaalkooli direktor Nikolai Kann meenutab, kuidas relvad, mis veebruarikuus peideti, järsku välja ilmusid: “Tuleb meelde, kuidas 1918. aasta novembripäevil kuskilt Reaalkooli ruumest ilmusid saladuslikult välja ka vintpüssid ja kuidas neid siis silitasime...”

Koolipoisid said neil päevil korraldusi Kaitseliidu peastaabilt, peamiseks ülesandeks oli patrullteenistus, kuid korraldati ka erinevaid haaranguid ja

läbiotsimisi, et koguda juurde püsse ja laskemoona Kaitseliidu tarbeks. Tollane koolipoiss Arnold Tolsil on meenutanud, kuidas üheks ülesandeks oli Raekoja platsil asunud Ajutise Valitsuse peakorteri turvamine: “Vabariigi esimestel päevadel realistid pidasid valvet ohvitseride keskkogus, kus valitsus pidas oma koosolekuid. Kord üks poiss küsis Konstantin Pätsilt tunnistust, kes valitsuse koosolekule läheb. Pätsul seda ei ole ja ta ütleb, et on peaminister. “Igaüks võib ütelda, et on peaminister,” vastab poiss ja ei lase Pätsu edasi, kuni vahikorra ohvitser seda nägi ja tuli ning viis peaministri sisse.”

Olukord Narva all halvenes 22. novembril, kui Punaarmee ründas Narvat eeldades, et Saksa väed on sealt lahkunud või lahkumas. Neile üllatuseks osutasid sakslased vastupanu, lükates enamlaste rünnaku suurte kaotustega tagasi. Eestlased võtsid 26. novembril sakslaste kaitsepositsioonid üle ja valmistusid järgmiseks Punaarmee rünnakuks.

Seda ei tulnud kaua oodata. Juba 28. novembri varahommikul ründas Punaarmee Narvat. Eesti kaitsevähke, kuhu oli loodetud kokku saada detsembri lõpuks 25 000 meest, oli riigijuhtide nõrdimuseks astunud vaid umbes 800 vabatahtlikku. Ühe viiendiku sellest väest moodustasid koolipoisid. Eestlastega koos astusid 28. novembril umbes 2 800 punaarmeele vastu ka 900 sakslast. Paul Porre, Reaalkooli õpilane Vabadussõja ajal meenutab 28. novembri sündmusi: “Samal öhtul asusime lahingülesannete

täitmisele. Osa õppursõdureid saadeti Narva jõe venepoolsele kaldale. Mina ja Martinof olime viimases eelpostis ning pidasime pimedas teraselt silmas Narva jõge ja vastaskallast. Nii pidasime valvet juba terve öö, kui eelmisest postist tuli joostes meie kaaslane ning teatas, et on tulnud käsk eelpostidest lahkuda ja minna kogunemiskohta, sest sakslased on taganenud ja Narva silla õhku lasknud. Osa meie poisse oli jäänud teisele poole jõge, kuid kõik nad ronisid mööda silla rususid tagasi, keegi ei langenud venelaste kätte ega hukkunud ületulekul.”

Nii tuli poistel anda Narva vaenlasele ära ilma ise vaenlast nägemata. Kuna saksa väeosad taganesid, oli eestlastel lootusetu kaitsta oma positsioone ja tuli taganeda. Tagasimarss jätkus täiskäigus ning osa poistest pandi Jõhvis Tallinna rongi peale. Kuigi kooliõpilased toodi rindelt tagasi lastevanemate surve tõttu, otsustas 4. polguga taandunud 50-st kuni 60-st õpilasest 25 jääda rindele, võideldes polgu ridades kuni Rakvereni. Selleks ajaks oli noorukite riietuse ja varustuse seis nii kehv, et otsustati ka nemad tagasi Tallinna saata.

“Tallinna jõudes läksin kohe koju, kus ema ja isa tundsid juba minu pärast muret, sest Tallinna olid jõudnud igasugused kuuldused Narvast ja Narva langemisest. Oli vaja paljudele küsimustele vastata ja jutustada oma tegemistest, sest tulin ju otse rindelt. See oli minu esimene sõjaretk ja nii algas minu jaoks Vabadussõda 28. novembril 1918. aastal,” on Porre aastaid hiljem meenutanud.

Narva kaitsmisel ei langenud ühtki koolipoissi. Küll said järgnenud taandumislahingud ja kuud mitmele realistidele saatuslikuks. ¹

ANNA PILET JA PAKI MU KOHVER! REAALIKAL ON REISIMISEKS ALATI AEGA

Siret Siim
135C

Esimese kuuküsimusega avastasime, et reaalikate soov asjad kokku pakkida ja ära lennata on suur. Tahetakse põgeneda gümnamurede, unetute ööde ja südantmurdvate hinnete eest, aga soovatakse minna ka Marsile või lausa väljuda meie päikesesüsteemist.

Kuuküsimusele olid oodatud vastama kõik põhikooli- ja gümnaasiumiõpilased. Meilegi üllatuseks vastas kokku 359 õpilast, kellest 201 (56%) olid põhikooliõpilased ja 158 (44%) gümnaasistid. See tähendab, et ligikaudu pooled klikkisid saadetud lingile ja otsustasid vastusegi teele panna. Loodan, et kõigil uurimistöö tegijatel läheb vähemalt sama hästi!

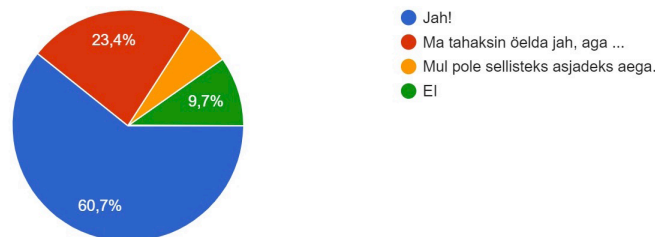
Kõige populaarsem vastusevariant oli "Jah!", mille valis 218 vastanut. Teise koha pälvis vastus "Ma tahaksin öelda jah, aga...", mis kogus 84 häält. Julgen järeldada, et reaalikad on seiklushimuline spontaanne seltskond,

kellele meeldib reisida ja uusi asju proovida. Tundub, et kuskilt suudame ikkagi aega välja võluda, sest kõige ebapopulaarsemaks osutus vastus "Mul pole sellisteks asjadeks aega", mille valisid ainult 22 õpilast (6,1%).

Rääkides kohtadest, kuhu reaalikad ihkavad minna, siis **tahetuim koht on Ameerika Ühendriigid, kust leiaksime 42 kaasteelist.** Lähetsid nad otsima American Dream'i või midagi muud, peab juba neilt endilt küsima. Sealt mitte eriti kaugel, aga meist täiesti teise suunda jääv Jaapan osutus teiseks väga populaarseks kohaks, mille vastu tundis huvi 14 inimest. Silma hakkasid ka Austraalia ja Uus-Meremaa, aga ka üldine soov minna kuskile, kus oleks soe. Olgu selleks Bahama, Bali, Hawaii või mõni Vahemere maa. Üks üheteistkümnest

Kui saaksid üheotsa lennukipileti homseks ükskõik kuhu, siis kas võtaksid selle vastu?

359 svar

MIS ASI SEE HOOLEKOGU ON?!

René Piik
134A

Mida kujutab endast Tallinna Reaalkooli hoolekogu?

- Käib koos kord kuus, igal teisel teisipäeval.
- Esindajad õpetajate, lapsevanemate, vilistlaste ja õpilaste seast, samuti tugistruktuuride esindaja ning lisaks võtavad osa direktor ja õppealajuhataja.
- Kui direktsioon tegeleb rohkem ürituste korraldamise/haldamisega ja igapäevaste küsimustega, mis nõuavad kiireid lahendusi

või tagasisidet, siis hoolekogus annavad kõneainet pigem tervet koolipere hõlmavad üritused, erinevate dokumentide (näiteks arengukava) väljatöötamine, uue hoonega seotud rõõmud ja mured jne.

- Vahel langetakse ka põhimõttelistesse vaidlustesse mingite küsimuste osas, millel otsekohe mingit mõju koolielule polegi, kuid otsustavad üldlase lähenemise koolielus.

Miks käia hoolekogus?

- Tasuta söök (mida mina kunagi süüa ei saanud, sest see on kas kiluvõileivad munaga või mingid x küpsised, mis sisaldavad jumal teab mida).
- Tasuta vesi (eluks hädavajalik, eks ole?).
- Kiire wifi (direktori kabinet siiski).
- Töötav küte.

Islandile põgenejast tõi aga põhjenduse esile, et seal ei peaks UTd tegema ja Somelar ka teda ilmselt üles ei leiaks.

Leidus ka neid, keda tõmbab Iklasse, Hiiumaale (ilus koht ikkagi), "kaheks päevaks Rooma, et minna ja vanduda püha vanne Avantine mäel nagu suur Simón Bolívar ennuiste" või ".../ et homme on vene keeles järjekordne vastamine, siis oleks nõus kas või Haapsallu lendama..." Samas mainiti ka täiesti arusaadavaid takistusi, miks otsustati ettepanekust keelduda. Mõnele oli tähtis sel ajal eesisev märgipidu, Kella kunstiblogi tähtaeg või arvati, et ei suudaks ühe õhtuga kõike kokku pakkida ja majutust leida, mis on iseenesest täiesti ratsionaalne mõttekäik. Suur-suur aitäh kõigile vastajatele ja ärge unustage vastata ka järgmisele kuuküsimusele! 📢

- Intrigid linnavalitsuse asjus ja ka haridusmaastikust.
- Päevakohaseid puid poliitikutele ja ühiskonnale (M. Saar, M. Päts).
- See üks kord, kui Villu midagi naljakat ütles.
- Saad proge kodutööd teha samal ajal, kui teised hoolekogu liikmed jauravad probleemide üle, mis REKi tööd kuidagi ei mõjuta.

Miks mitte käia hoolekogus?

- Kestab alati vähemalt 2h, 18-20 teisipäeva õhtul.
- Pead üle 12h koolis olema, sest tundide ja hoolekogu vahepeal koju ei jõua.
- *Fortnite*'i pela lükkub kolmapäeva varahommikusse, saab vähem magada. 📢

TUNNIPLAANI KOOSTAMINE | PARAS PÄHKEL VÕI PÕNEV LOOGIKAÜLESANNE?

Gretel Tiivel
137B

Tunniplaani valmib tänu meie kooli matemaatikaõpetajale Riin Saarele, kes ise kirjeldab seda protsessi kui toredat loogikaülesannet.

Kuidas toimub tunniplaani koostamine? Tunniplaani koostamiseks on spetsiaalne programm, kuhu kõik vajalikud parameetrid sisestatakse. Programm teeb valmis umbes 90% lõplikust tunniplaani, 10% on inimlik faktor.

Mitme inimese töö see on?

Tunniplaani teen üksinda. Tundide jaotus, arv ning õpetajate tundide hulk tulevad õppealajuhatajate poolt. Arvestuste nädala tunniplaani tegeleb Madis Somelar.

Millest alustate?

Kõigepealt lasen programmil kõik tunnid sisse kanda. Seda teen 5-10% suuruste osade kaupa. Kui kõik tunnid on ära pandud, vaatan kõik üle ja teen vajadusel muudatusi

Viimane asi, mis tuleb paika panna, on klassiruumid, süsteem küll paigutab need ära, aga mina kontrollin ikka üle. Kui tekib situatsioon, et ruumi pole, tuleb tunnid nii ümber tõsta, et tekiks ruumi. Meie maja suurim probleem on tohutu ruumipuudus. Meil on praktiliselt iga päev keset päeva kõik ruumid täis.

Kui keeruline tunniplaani tegemine on?

Päris keeruline. Teen korraga algklasside, suure maja ja Kesklinna Põhikooli tunniplaane, kellel on erinevu s nii õpetajates kui kellaaegades.

Kokku teen 44 klassi tunniplaani. Ühes õppeaastas on meil 11 plaani. Keeruline on ka see, et süsteem ei suuda väga palju käike ette näha. Kui näiteks ühel klassil on keset päeva tekkivad auk, siis pean olema suuteline selle täitma. Hetke rekord on vist see, kui pidin liigutama 16 erinevat ainetundi, et ühte auku likvideerida.

Millal alustate uue veerandi tunniplaani koostamist?

Üks periood varem. Umbes siis, kui uus tunniplaani on ühe nädala kehtinud.

Millal tunniplaani koostamisega tegelete?

Mul on üks tunnivaba päev nädalas, millal

tegelen tunniplaani koostamisega.

Millal peavad tunniplaani valmis olema?

Mida varem, seda parem. Hiljemalt arvestuste nädala alguseks.

Kas suvel saate sellest puhata?

Natuke ikka saan. Siiski esimesed andmed kogun ära juba juunis. Sisestama hakkavad tavaliselt juulis või augusti alguses, oleneb sellest, kui palju on vihmasid ilmu :). Minu jaoks on tunniplaani koostamisvaba periood umbes mai algusest juuni keskpaigani, kui viies periood on valmis.

Kuidas tunniplaani tegema sattusite?

Alguses, kui ma kooli tööle tulin, ei tegele- nud ma tunniplaani. Mõned aastad tagasi jagati tööülesandeid ümber ja kuna mina olin käinud seda programmi õppimas, siis oli mul selleks piisav kogemus. Nüüd teen seda juba kolmandat aastat. Tunniplaani koostamine on põnev ning on hea tunne, kui lõpuks kõik valmis saab.

Kas arvestatakse ka õpetajate soove?

Kui tunniplaani esmane versioon on valmis, saadan selle õpetajatele ülevaatamiseks. Kui nad näevad parenduskohti, annavad teada. Oleme meie koolis selles suhtes väga paindlikud ja mõistlikud. 📢

REAALI KÕIGE-KÕIGEMAD | MITMEKESINE JA ANDEKAS VILLU RAJA

Kristjan Baikov
134C

Tere, lugeja! Nüüdsest hakkame igakuiselt tutvustama Reaali kõige-kõigemaid õpetajaid, võttes aluseks Kuldar Rosenbergi vil!127B ja Meri Liis Treimanni vil!127C tehtud uurimistöö, kus ta tegi 2010. aastal Tallinna Reaalkoolis töötanud töötajatest kokkuvõtliku ülevaate.

Leidnud selle uurimistöö, mõtlesime, et miks mitte jagada sealseid vahvaid seike ka teiega! Alustame armastatud matemaatikaõpetajast Villu Rajast, kes

pälvis sel aastal maineka Eesti parimaks gümnaasiumiõpetaja tiitli.

Villu on töötanud Reaalkoolis juba alates aastast 2000. Akadeemilises mõttes on võimatu leida õpetajat, kellel oleks paremini süstematiseeritud tunnid kui Villul. Õppimistulemused sõltuvad vaid enda soovist, sest enam arusaadavamalt matemaatikat seletada ei saa. Tegelikult pole jutu mõte tunnustada andeka õpetaja oskuseid (seda teeb aasta gümnaasiumiõpetaja tiitel), vaid hoopis esile tõsta Villu omadusi väljaspool ainetundi.

Villust paremat kabemängijat ma ei tea. Kaotasin kümnenda klassi klassireisil kõik 30 meievahelist matši. Soovin näha inimest, kes suudaks teda võita. Samuti

meenuvad reeded, kus Villu pärast tunde koolis poistega korvpalli mängis ja nii mõnelegi silmad ette tegi.

Korvpalli mängides juhtus tal ka aastaid tagasi valus õnnetus: Villu murdis põlve. Korvpalli kõrvalt Villu jookseb või sõidab jalgrattaga. Sport pole siiski ainus asi, millega mitmekülgne mees vabal ajal tegeleb: ta loeb palju. Pole tähtis, millist stiili raamatuga tegu on, olgu see siis kirjandusklassika või fantaasiaraamat. Olen igati tänulik, et üks Vändrast pärit matemaatikaõpetaja on oma eluteekonnal jõudnud meie kooliperre.

Infoallikana on osaliselt kasutatud Kuldar Rosenbergi vil!127B ja Meri Liis Treimanni vil!127C uurimistööd "Tallinna Reaalkooli töötajad seisuga 01.09.2010" 📢

LOOTUSED, OOTUSED JA VÄSIMUS

Markus Vaher
135B

Õpilasena on haridusest kirjutamine naljakat moodi vastuoluline. Kogedes haridussüsteemi vigu ja võite sedavõrd lähedalt, on õdvastavalt lihtne langeda oma hinnangutes subjektiivsusesse (mida paratamatult on ka siinses kirjatükis). Ja olles enesega ausad – sinna subjektiivsusesse langeme me iga kord, kui kirume mõnd kohustust, õppeainet või õpetajat, unustades seejuures, mida kõike me tegelikult nõuame. Muidugi oleks naiivne arvata, et õpetajadki meid samamoodi ei kiru – loomulikult kiruvad, nemad on ka inimesed. Et see kirumine meid kuidagi edasi ei vii, oleks tarvilik üle vaadata, mida need osapooled tegelikult teineteiselt ootavad ja loodavad ning kust saavad alguse konfliktid, mis meid kõiki väsitada saavad..

Peame tunnistama, et keskmise reaalka ootused oma pedagoogidele on üsna halastamatud. Õpetajalt oodatakse pädevust oma valdkonnas, teadmiste selget, ent kõitvat edasiandmist, õiglast hindamist ja üleüldist inimlikkust (usun, et õnneks meie koolis kedagi “ebahumaanset” tööl ei ole, aga seda ma siin silmas ei peagi). Nende nõudmiste täitmise juures oodatakse ka kannatlikkust ja kangekaelsust. Õpetajat survestatakse olema ideaalne, aga ükski inimene pole perfektne. Kahtlemata on kõigi nende ootuste samaaegne täitmine õpetajale peaaegu sama raske kui kratile leivast redeli ehitamine; liigne pingutus viib väsimiseni, see aga läbi põlemiseni. Samas on nende pingutuste viljaks olnud väga tugeva õpetajakonna kujunemine, mille olulisust ei tohi alahinnata.

Ei tasu aga unustada, et ka õpetajatel on omad ootused. Selleks, et koostöö sujuks, on vaja, et õpilased õpetaja tööst ja pingutustest lugu peaks, et oldaks tähelepanelikud ja et kokkulepetest peetaks kinni. Usutavasti oleme õpilastena piisavalt empaatilised, et mõista, kui keeruline on

kell 8 hommikul õpetada 38 poolunes matsile molekulaargeneetika põhitõdesid või Newtoni binoomvalemi sügavat sisu või siis taluda hilinemisi, mis hajutavad õpilaste tähelepanu ja pidurdavad tunni tempot. Siiski tundub, et pedagoogide ootused õppuritele on märksa väiksemad kui vastupidised. Võibolla on tasakaalustava mõjuga siin asjaolu, et õpetajate ootused langevad rohkemal määral kooli institutsioonile – koolilt tulevad palk, töötingimused ja –graafik ning kolleegid. Sellest suurest vastastikuste ootuste seadmisest ja täitmisest võivad tuleneda nii vaen kui sõprus, haridussüsteemi võit või kaotus. Kui õpilased ootavad palju, aga ise ootuseid ei täida, on õpetajal halb; kui õpetaja ootab palju, aga ise ootuseid ei täida, on õpilastel halb. Kahjuks tuleb neid olukordi igal õpilasel ja igal õpetajal ette ning stressi ja emotsionaalse virvarri tulemusel sünnib osapoolte pime subjektiivsus. Ometi peitub vastastikuste ootuste teadvustamises lootus – kui mõlemad pooled on vastastikku mõistvad ning pingutavad teineteise ootuste täitmiseks, on koostöö tõenäoliselt meeldiv ja arendav.

Seega peab õpetaja-õpilase suhe olema sümbiootiline, mitte konfliktne. Seejuures ei pea “konflikt” olema mõni suur draama või tüli, selleks võime pidada ka väiksemaid negatiivseid seiku, näiteks õpetaja negatiivselt üllatunud reaktsiooni õpilaste mõnevõrra mõtlematutele küsimustele. Aga konflikte – olgu need siis avalik pahameel või lihtsalt põrnitsemine – tuleb alati ette. Aastate vältel väsivad sellest kõigest nii õpilased kui õpetajad ning kellelgi pole väga head arusaama sellest, miks me väsimise ja kuidas sellest haigutan-päevad-läbi seisundist välja tulla. Mõned laiemad ideed, kuidas probleemiga tegeleda saaks, on siiski olemas.

Füüsiline tervis on see, millega hommikuti puhkepausita neljandale korrusele jõuab ja mis tunnis silmalaud harali hoiab. Üsna ilmselgelt on nii õpilastel kui õpetajatel päris muljetavaldav unepuudus (vt Tarmo Pungase uurimistööd), mis muudab raskemaks tundide andmise ja tundides keskendumise. Unepuuduse probleem aga ei lahene üleöö – kui on midagi, mille gümnaasiumis peaks ära

õppima, siis on see (meie kõigi suureks kurvastuseks) aja planeerimine. Oskus oma kohustustega enne keskööd mäele saada võiks Eesti viia Euroopa viie rikkaima sekka. Lisanduv alternatiivne lahendus oleks kooliväline spordi harrastamine, mis tühjendaks energiavarud nii põhjalikult, et keskööni ärkvel püsimine oleks äärmiselt ebatõenäoline – uinudki kas voodis, näoli õpikus või mõne raamatukogu (autori soovitus: TLÜ Akadeemilise Raamatukogu) kotttoolis.

Vaimne tervis on füüsilisest suurel määral sõltuv, seega alustada tuleks magamisest. Samas ei tasu aga allahinnata ülemõtlejate ohtu: viibides igapäevaselt kinnises süsteemis, milles põhiväärtuseks on hea õpitulemus (ideaalis lisandub põhiväärtusena õpilase areng, aga seda on süsteemis raske tagada), võib minna meelest, et hinded ja olümpiaadid ning õpetajate ja koolikaaslaste arvamus ei ole kõik, mida maailmal on pakkuda. Kümnenndikud – kultuuripäevik on väga nunnu, oodake UT-ni; üheteistkümnenndikud – saame hakkama küll; kaheteistkümnenndikud – pärast 11. klassi saate ilmselt aru, et ükski probleem ei ole lahendamatu (*après moi, le déluge?*). Igal juhul ei tasu gümnaasiumiastme koolikoormat vastu võtta hirmuga, pigem tasub otsida üles oma huvid ja proovida kõike, mida pakutakse. Ja õpetajad – kui eelmine aasta tulite toime, siis tulete ka seekord, ning kui tahtmist on, siis veel paremini.

Võibolla on õpetaja-õpilaste suhtlusest ning koolikoormusest rääkimine kliše ja ilmselt ei ole seda diskussiooni sellesama väsimuse pärast eriti tahetud pidada (isiklikult usun, et võiksimise iseeneste ja süsteemi üle rohkem naerda). Selle teema mõistmine on alati subjektiivne ja absoluutset tõe ei eksisteeri, kuid mõne ergutava sõna ütlemine ei tee paha. Saame eneseteadlikumaks – ärme nõua teistelt liiga palju ega endalt liiga vähe, hoiame ennast ja hoiame oma õpetajaid – nii saame koolikeskkonna muuta meeldivamaks ja eneste elu paremaks. Magada ja mõelda! *Bonne chance!*

KAKS KANGET KADRINAS: BRITA JA BIRGITI MEELEOLUKAS NÄDALAVAHEATUS

Brita Kärt
Vähejaus
134B

Birgit Saliste
134B

Novembrikuu esimest nädalavahetust ei veetnud me platsi kõrval kossusangaritele kaasa elades ega ka usinalt maalikirjeldust tegemas, vaid seiklesime hoopis Lääne-Virumaal Kadrinas, kus toimus Noorte Meediaklubi korraldatud meedialaager. Eeslikult kaks kotti õlal ja magamiskott kaenlas, alustasime reedel enda teekonda Kadrinasse ehk potentsiaalsesse kuurortlinna, nagu Brita laagri käigus tõestas. Kuna minul oli see esimeseks meedialaagriks, oli elevus hinges ja liblikad kõhus, ei osanud arvata, mis mind ees ootab. Juba esimese tunniga õnnestus laagril mu süda võita, sest laagri traditsiooniks selgus olevat kõik koos jäätisepaki avamine – kes suudaks ei öelda jätisele. Seejärel suundusime enda valitud toimetustesse. Mina kuulusin sisetoimetusse, Brita

välisetoimetustesse. Toimetust oli igati vahva – kolm kõige vingemat juhendajat ja üheksa väga andekat noort ajakirjanikku. Mängisime tutvumismänge ja arutasime, mida laagris tegema hakkame. Seejärel algas vingemaist vingem *funfunfun* programm ehk mängisime ringmänge, mille käigus teisi laagrilisi tundma õppisime – tegu oli väga kirju seltskonnaga. Laagri esimese päeva lõpetas südaoline jooksumäng ehk mööda kooli orienteerumine ja erinevate ülesannete lahendamine. Siinkohal märkus, et Kadrina Keskkool on väga veidra arhitektuuriga kool, kus erinevaid koridore, nurgataguseid ja vaheuksi on rohkem kui kõikidel Tallinna keslinna koolidel kokku ehk tunniga kümnet punkti kooli pimedate nurgataguste peale leida oli väga keeruline ja isegi õudusfilmilikult hirmutav. Pärast jooksumängu mängisime ringmänge edasi, et ikka eriti hästi tuttavaks saada, ja tugevamad läksid magama alles kella neljast.

Hommik algas “kohustusliku” võimlemisega laulu “Sport, sport, sport...” saatel, kuhu kohale jõudis siiski vaid käputäis tublimaid. Pärast seda algas usin lehekirjutamine. Koguti ideid, tehti intervjuusid, pilte ja eksperimente. Päeva jooksul esines ka kaks ajakirjandusmaailmas tuntud inimest, kellest ühe intervjuud õnnestus minul lava peal läbi viia. Öhtu lõppes taas *funfunfun*’iga, rahva lemmikuks osutus mäng “millimallikas”, mis küll kuidagi pole seotud Valli baari legendaarse joogiga.

Metsiku toolimängu käigus murdsin kogemata ka ühe Otepää poisi sabakondi, nii suur oli võiduiha. Tantsiti Just Dance järgi, mille käigus selgus, et Eestis on meeleltult hästi tantsivaid noormehi, peab nägema, et uskuda. Magamaminek jäi taas hilja peale, mõnel seda ei juhtunudki, seltskond oli lihtsalt niivõrd vahva, et juttu ja tegusid jätkus terveks ööks. Viimane hommik algas taas võimlemisega, kus osales 2 vaprat õpilast. Edasi toimus toimetustes kokkuvõtte valmis saadud lugudest ja laagrist üleüldiselt. Põnevaks osutus autasustamine, kus auhinnati iga toimetuse parimaid lugusid. Me hoidsime Reaali au kõrgel ja saime mõlema enda toimetuse parima loo auhinna. Brita kirjutas, mida oleks turistil Kadrinas teha, mina kirjutasin sellest, kuidas kokad peitsid ananassi meie õhtusööki. Kahjuks tehnilistel põhjustel laagrileht “Kadrinaalne Virutaja” paberkuul ei ilmunud, kuid see saadetakse osalejatele peagi postiga koju kätte.

Enne tagasisõitu tekkis aga kerge logistiline probleem, sest laagrituhinas ei olnud paljud mõelnud sellele, kuidas pärast pommiaugust koju saada, selgus, et järgmise rongini on aega mitu tundi. Meid aitas hädast välja üks reaali vilistlane, kes laagris juhendaja oli. Tegu oli meeletult ägeda kogemusega, mida soovitaksin kõigile. Uus võimalus avaneb juba märtsis, kui toimub multimeedialaager.

Meedialaager

Allikas: Erakogu

TEATER NO99: VÄÄRAMATU JÕUD

Nicolas Lotman
135B

Pildid: NO99
koduleht

Tänavune *halloween* oli tavapärasest jubedam. 31. oktoobril ei toimunud mõnda tulistamist ega majanduskatastroofi, vaid tagasilöögi sai kultuur – teater NO99 teatas uste sulgemisest. Õnneks kipuvad hea ja halb erinevalt kaosest ja korrast tasakaalustuma ning samal päeval tähistas Von Krahli Teater kahekümne viiendat sünnipäeva, kuigi rambivalguse röövis NO99. Oli vast päev avangardteatrile! Avangardistliku teatri juured eestis ulatuvad juba 1960. aastate lõppu, kui ohjad haarasid verinoored Kalju Komissarov, Evald Hermaküla, Jaan Tooming ja Kaarin Raid. See seltskond oli üles kasvanud Nõukogude Eestis, ning nad olid tüdinud vanast realismi ainujumalat kummardavast teatrist. Olles tutvunud Poolas ja Tšehhis toimuva uue ja põnevaga, tekkis soov luua midagi erilist ka kodumaal. Avastati enda jaoks postmodernism ja tekkis “noor režissuur”. Teater muutus mänguks – kujundid paisusid ebaproportsionaalselt ning ridadevaheline kirjutati tihedalt täis. Kuigi laine hääbus seitsmekümnendate keskel, oli märk maha pandud ja tagajärjed pöördumatud.¹

NO30 Kihnu Jõnn. Nimemees ise

¹Vt selle kohta pikemalt: Heinsalu, Rein 2015. Postmodernistlikke jooni eesti noore režissuuri lavastustes 1969-1975. – Methis 15, lk 82–101.

NO35 Päev pärast vaikust. Reaktsioon

Kalpsame edasi 1992. aastasse, kui Peeter Jalaka juhtimisel avas ukseid Von Krahli Teater. Von Krahli oli ametlikult vormistatud edukas avangardismi tagasitulek. Kodulehel on missiooniks märgitud: “Von Krahli peab muutuva elukorralduse ja progressiivsete kunstivooludega sammu ning tegutseb uuel aastatuhandel selle nimel, et tuua moraalselt ambivalentes ja majanduslikult segipaisatud maailmas elava inimeseni tundeliselt ja mõistuslikult intelligentseid kunstiteoseid, mille sõnum ja teostus mõjuksid intrigeerivalt, meeliülendavalt, lepitavalt ja korrastavalt.” Von Krahli on öitsenud tugevad näitlejad nagu Taavi Eelmaa, Juhan Ulfak, Tiina Tauraita, Erki Laur, Liina Vahtrik jne. Krahli juubelipeo reklaamis oli pikk nimekirja tuntud kultuuriklubidest, mis sama veerandsaja aasta jooksul eksistentsi on

lõpetanud. Nii demonstreeriti osavalt, kui võimas on 25 aastat vastu pidada. Lõpus seisis tabav repliik “Von Krahli 25 aastat – tehke järgi, rsk!” Kuna ma ise lähen Von Krahli esmakordselt alles pärast artikli tähtaega, oskan vähe kaasa rääkida, kuid olen kuulnud nii parematest kui halvematest aegadest. See on aga avangardismile olemuslik – eksperimentaalne tuum võib rabada publikut jalust või jalad endal alt lüüa, tulemus on ennustamatu. Teater NO99 avas ukseid 2005. aastal ja reaktsioon oli kahetine. Marek Tamm meenutas Postimehes, et osa publiku jaoks oli kõik värske ja vinge, kuid teised olid midagi sellist oma arust juba Evald Hermaküla ja Jaan Toominga lavastatuna näinud. Professor Tamm lisas: “Mind need jutud kunagi ei veennud, sest mina ei ole saanud osa Vanemuise teatriuudendusest 1960.–1970. aastatel, ma lihtsalt ei käinud siis veel teatris, ja vahetut kogemust ei asenda ükski jutt ega videosalvestus.” Nüüd on NO99st järel vaid üksikud salvestused. Sealhulgas nende kulminatsiooniks peetav terav poliit- ja laiemalt ühiskonnakriitiline lavastus “Ühtne Eesti Suurkogus”, mis ideaalse teostuse tõttu jättis liigagi tõelise mulje. Seoses eelolevate valimistega on teos jälle aktuaalne ja soovitan kõigil huvilistel see YouTube’ist üles otsida! Teater NO99 lõpetas loomingulise kriisi ajal. Püsiküllastajad tundsid ideede hõrenemist juba varem ja vihjeks oli ka järgmise lavastuse “Raske on olla jumal” ärajätt. Siiski tuli teade lõpetamisest valusa pauguna. Nooruse tõttu magasin NO99 hiilgehetked maha. Mäletan ähmaselt päeva, mil oli just esietendunud “Savisäär”

– arutasime teemat põgusalt emakeele tunnis. Muidugi toimus arutelu poliitikast, teatrist ja nende sidumisest kaheksandikele jõukohasel tasemel. Mina jõudsin käia NO99s kolm korda, kõigest kaks neist olid “päris” NO99 lavastused nende endi trupiga ning ükski neist polnud kahjuks poliitiline. Eriti kibe oli tagantjärele tarkusena teada saada, et õpilastele oli NO99s vabade kohtade esinemisel tund aega enne etendust pilet 5 eurot.

Esimest korda läksin NO99sse vaatama lavastust “Päev pärast vaikust”. Nimelt oli mul esimese kultuuripäeviku tarbeks vaja midagi huvitavat kogeda ning kultuurilembesed vanemad suunasid mind sinna. Neli teadlast (NO99 raudvara Marika Vaarik, Gert Raudsep, Rasmus Kaljujärv ja Eva Koldits) kaevandasid jää seest heli. Nad otsisid seda kõige puhtamat ja ilusamat, mille nad lõpuks ka leidsid (vt pilti). Praktiliselt tummad tegelased andsid edasi tugevalt kontrastseid positiivseid ja negatiivseid emotsioone, muutes esmalt igavana tunduvad korduvad tegevused koomiliseks ja haaravaks. Lavastuses ilmnis midagi olemuslikku nii elu kui teaduse NO37 NOДвенадцать Lenin räppimas

kohta. Peen, kuid lihtne lavakujundus, meeltlahutav esitus, käegakatsutav sügavam mõte, klassikalisest erinev lähenemine

Eriti kibe oli tagantjärele tarkusena teada saada, et õpilastele oli NO99s vabade kohtade esinemisel tund aega enne etendust pilet 5 eurot.

esitas vene staarlavastaja Saša Pepeljajevi juhtimisel lavakunstkateedri 28. lend. See avangardistlik tükk kandis siiski ehedat NO99 hõngu. Minu hinge jääb see teater alati soojalt seostuma tüki avanud räppiva Leniniga (vt pilti). Lavastus kannab praegu moes olevat füüsilise teatri ja etenduskunstide vaimu. Arvestades, kui hästi noored tantsukunstiga hakkama said, julgen öelda, et eesti uuendusliku teatri tulevik on heades kätes. Viimaseks jäi mul viimase lavastuse “Kihnu Jõnni” eelviimane etendus. Kolmest on see kindlasti nõrgim, kuid oma trumbid olid selgi lavateosel. Puudu (või tajumatuseni nõrgaks) jäi üks läbiv mõte ning ka lõpus katsetatud sügavamale tasemele

sukeldumine jandi järel ei veennud. Pigem oli tegemist teemade kollaažiga. Seevastu pulli sai kapaga ja külalishäälte ja Anna Lipponeni (Soome Jalostamo teatrist) esituses “Vaan julma tiikerihai” kumiseb praegugi kõrvus. Kihnu Jõnni Moosese rännu paeluv ümberjutustus tõestas midagi, mida ma kirjeldada ei oska. Samuti leidis omapäraselt tantsu, mida aina enam teatris näha saab. Tundus, et näitlejad on lõpetamisega leppinud ning selle tõigaga viimaseid etendusi võrtsitanud – see selgus võrreldes vanemate kirjeldustega esietendusest. Nimelt ei kuulunud algselt lavastusse laval kinnise päris rummipudeli tilgutumaks joomine ja asju loopides “Lõhume teatri vara, kuni saame!” röökimine. Avangardteater on ääretult oluline kunsti

Avangardteater on ääretult oluline kunsti arengus, kuna just teater ühendab mitmeid kunsti vorme.

arengus, kuna just teater ühendab mitmeid kunsti vorme. Nagu ütles Valner Valme oma kommentaaris: “Ühiskonna tervise huvides on meil kõigil vaja eesliinil liikuvat (teatri)kunsti.” Igatsen NO99t südames, kuid tean, et tuleb hoopis pöörata pilk olevikku ja nautida Von Krahli, KUMU leiduvat ja muud kunsti (kuid eriti teatrit, sest teater on kaduv). Keegi ei tea, mis tuleb homme. Laseme end üllatada! ¹³

PRAEGU VEEL VAID KELNER, KUID JUBA AASTA PÄRAST...

Kirke Kaur
135B

9. novembril toimus abiturientidele traditsiooniline märgipidu ja -aktus, millest said osaliselt osa ka kõik gümnaasiumiõpilased. Mõnedel meist (üheteistkümnendikel) oli aga privileeg näha, mis sai edasi peale seda, kui kõik teised pidulikult välja olid lauldud.

Nii märgi- kui ka sõrmustepeo ja tseremooniatega kaasneb teatud salapära ning iga lennu üritus on ainulaadne ja omanäoline. Seekord õnnestus minul ja veel paaril mu seltsilisel juba praegu osa saada ühest märgitseremooniast, üks ootab veel ees. Enamasti avaneb see võimalus vaid õpetajatel. *First things first*, meie lennu esimeseks väljakutseks oli ülesannete jagamine klasside vahel. C-klass sai ülesandeks menüü ja eelarve koostamise. Kellele siis veel rahaasjad usaldada, kui mitte majanduse rahvale?! Minu arvates õnnestus neil kõik suurepäraselt, sest suupistelaualt leidis näiteks ka vegan tikuvõilebu, mis oli eritellimus abiturientidele. Kõigiga oli arvestatud! A-klassi ülesanne oli laudade ja muu transportimine. Meie, B-klassi ülesanne oli „kelnerdamine“ ehk siis laudade katmine ja vastutamine selle eest, et abiturientid sööklas meeldivalt aega saaks veeta. Kohe peale aktust kadus

C-klass sööklasse kurke ja porgandeid hakkima. Selleks ajaks, kui mina sööklasse jõudsin, oli sealne meeleolu lõbus ja paistis, et kõigil oli tore. Tegime kõik koos veel viimased ettevalmistused ning siis saime ka meie tantsukingad jalga tõmmata ja sammud aula poole seada.

Õnneks ei nõudnud töökohustused seda, et me peaks loobuma teistega peopidamisest, sest mina julgen väita, et kõigil oli aulas tantsu keerutades äärmiselt tore õhtu. Minul igatahes küll. Pean ära mainima, mis põhikoolis eriti ei krüvinud, muutuvad iga aastaga aina armsamaks ning seekord ma juba ootasin neid. Samuti ei jäänud tegemata üks kohustuslik limbo, mille võitja minu mälu järgi oli kodanik Kristjan Baikov.

Kella 9 ajal, mil programmi järgi oleks pidanud hakkama väljalaulmie, oli rahvas veel nii tantsuhoos ja ekstaasis ning nõudis aina lisalugusid, nii et ansambli ei jäänud muud üle, kui teha seda, mida rahvas nõudis. 134. lennu abiga õppisin ka mina ära paarislendude tunnuslaulu „Linda“ uuendatud sõnadega versiooni. Kell aga liikus armutult ning peagi lauldi meid kõiki koolist välja. Meie, kelnerite missiooniks oli hoida kõrvale väljalauljate moodustatud ketist, et jõuda riideid vahetama ja sööklasse viimaseid ettevalmistusi tegema. Palju pidi tegema ka selgitustööd, et miks me siin veel ringi patseerime ja kas me ei peaks olema juba koolimajast väljas ja kodus magama, sest meil polnud ju märki ees...

Kogu selle sagimise käigus õnnestus Paulil kõigi märgiomanike märgid karikasse koguda ning mina puhastasin need õpetajate toas C₂H₅OH-ga kõigist võimalikest pisikutest puhtaks. Sellele järgneski pidulik toostide lausumine aulas. Mina ja Paul seisime uksele ning olime valmis karikat limonaadiga täitma. Kuuldud toostide seas oli nii humoorikaid, südamlikke kui ka mõtlemapanevaid. Peale seda suundus pea 100

inimest sööklasse, et nälga kustutada ning nautida neid imelisi tikuvõileibu. Kelnerdus läks edukalt ja kõik said söödetud-joodetud.

Rohkem me 134. lennu märgilunastamisest osa ei saanud, sest pidime sööklas kõik korda seadma. Appi tõttas ka Madis Somelar ja paar kodanikku 10. klassist. Kui kõik korras oli, olin mina isiklikult küll väga läbi. Jalad löid suurest tantsuvihtumisest tuld ja silmad vajusid vägisi kinni, kuid mul on hea meel, et pühendasin need õhtutunnid 134. lennu teenindamisele. Aitäh, et meid peole kutsusite! Järgmisel aastal ootame teilt, 136. lend, sama suurepäraselt kelnerdamist. Teatepulk on üle antud. Selleks, et see teil aga aasta pärast veelgi sujuvamalt läheks, annan mõned soovitusel, mida tasub kõrva taha panna.

Nõuandeid kelnerile:

- eelmisel ööl maga korralikult, sest sul on ees pikk-pikk tööpäev ja vastasel juhul oled sa vaid teenindav zombie;
- pane jalga mugavad jalanõud;
- uuri Piret Otsalt täpselt välja, mida ja millal sa tegema pead ja pane see ka kirja. Nii säästad enda närve ja jalgu ettevalmistuste tegemisel;
- isegi kui midagi läheb vussi, siis säilita rahu. Kõik sinuga seal olevad inimesed on omad ja maailm ei saa ühest inimlikust eksimusest otsa;
- naudi mõtet sellest, et juba aasta pärast oled sina see, kel märk rinnas ja kes laseb all sööklas koogil hea maitsta;
- anna endast kõik, et auväärt abituuriumil oleks võimalikult meeldejääv ja tore õhtu;
- võimalusel kuula teiste tooste. Kui hästi läheb, saad ka enda toosti jaoks aasta pärast veidi inspiratsiooni;
- naudi pidu ja seltskonnatantse! Sul on ainukordne võimalus just selle seltskonna ja inimestega meeldivalt aega veeta.

Märgiaktus

Allikas: Ingrid Kuusk

UUS TELESTAAR? REAALIKAS VÕLUS “KULDVILLAKUS”

Elina Liibak
135C

Võid ju mõelda, et kõik telestaarid on inimnahas reptiilidid või tõusikud. Aga ka meie kooli nelja seina vahel liigub inimesi, kes oma näolapiga telekraani ilustanud on. Seekord võtame luubi alla täitsa tavalise (kui välja arvata teadmistepagas, mis vikipeediaga võistleb) 11.c poisiga, kes ühel õhtul kõigi üllatuseks õhtut Teet Margnaga Kuldvillaku stuudios nautis ja saate võitis. Reaali Poiss küsitles Kristjanit tema kogemusest Kuldvillakus.

Miks otsustasid saatesse minna?

Põhjuseid oli erinevaid. Aga peamine oli ikkagi võitjale antav auhind. Kui mind saatesse kutsuti, oli minu rahaline seis natuke keeruline. Seetõttu oli otsust lihtne teha.

Kas said Teet Margnaga ka rääkida? Milline ta tundus?

Sain. Ta oli tore inimene. Tööd võttis väga tõsiselt. Meiega suhtles küll rohkem saate produtsent ja korraldusmeeskond. **Mis oli saates su edu saladus?** Ega ma seal mingit strateegiat ei arendanud.

Võimalusel valisin teemad, mis tundsid lihtsamad.

Kas olid filmimise ajal närvis?

Mitte eriti. Ma läksin sinna suhtumisega, et telemängu ei tasu liiga tõsiselt võtta.

Kas õhus oli tunda konkurentsi?

Hasart tekkis mängu käigus ikka. Aga vihast konkurentsi ei jõudnud pooltunnise salvestuse jooksul tekkida. Tundus, et teised osalejad ei suhtunud sellesse ka liiga tõsiselt.

Kas soovitaksid ka teistele saatesse minna?

Proovida tasub alati. Isegi kui testiosast edasi ei pääse, saab vähemalt kogemused kaasa võtta. Stuudios võib ennast natuke lolliks teha, kuid selle eest hoiatavad korraldajad mitu korda ette.

Kas said saates mõne uue teadmise, mida varem ei teadnud?

Mulle oli huvitav näha, kuidas tehakse teletööd. Hiljem telekast vaadates sain aru, kui palju ekraanil nähtu tegelikkusest erineb.

Kas oled mõelnud uuesti saatesse minna?

Selle peale pole jõudnud veel mõelda. Praegu oli tegemist noorte erisaatega, päris võistluses ma poleks ilmselt veel konkurentsivõimeline.

Teet Margna Allikas: Kanal 2

Mida tegid/plaanid teha oma võidetud rahaga?

Veel ei ole jõudnud otsustada. Aga ma arvan, et selle kulutamisega mul probleeme ei teki.

Kas tunned, et oled tänu saatele kuulsust ka juurde saanud?

Ei. Need, kes mind saates jälgisid, teadsid mind ka enne, ülejäänutele ma sealt ilmselt meelde ei jäänud.

Mis on järgmised sammud su televisoonikarjääris?

Ei tea veel, mis tulevik toob. Pakkumistele olen avatud.

Kristjan Kuhi

Allikas: Kanal 2

REAALTÜÜGAS | MILLISESSE MAJJA KUULUD SINA?

Birgit Saliste
134B

Juba teist aastat on meie kallis Reaalkoolis 4 õppesuunda. Neli niinimetatud õppesuunda (kuigi neid kutsuti majadeks) on ka kõigile tuntud Sigatüüka koolis. Kokkusattumus? Vaevalt küll. Nüüd võtame endale õiguse ja puhtalt stereotüüpidele toetudes leiame meie õppesuundadele vastava maja Harry Potterist, küsides nõu ka kaasõpilastelt. Loodan väga, et keegi ei solu, sest nagu Sõõlamiskübargi, võime ka meie eksida ja see artikkel on tegelikult ju lihtsalt üks suur nali.

Tehnoloogia – Gryffindor

(See otsus pole absoluutselt seotud sellega, et me oleme ise ka tehnoloogiasuunast.) Suunaainete seas on joonestamine, selle valimine nõuab julgust. Tihti saavutavad

oma edu pigem tänu vedamisele ja julgele pealehakkamisele kui kõvale töötamisele. Seltskond nendes klassides on mitmekesine nii nagu ka Gryffindoris. Seal on tarku inimesi nagu Hermione, sportlikke nagu Harry ja lihtsalt pullimehi nagu Ron.

Meditsiin – Ravenclaw

Klass, kuhu on kõige raskem sisse saada. Tulevased doktorid kirjutavad massiliselt uurimistöid, mille pealkirjast ei saa arugi, suunaaineks õpivad anatoomiat – ilmselgelt on tegu tarkade inimestega. Nende peas toimuvad tihti sügavamõttelised vestlused, sest rahulikkus, töökus ja uudishimu on iseloomulik intelligentidele. Uusim suund, mis oma rahulikkusega jääb mõnikord teiste möllavate suundade varju. Selles suunas on meeletult suur naiste ülekaal, nagu ka Potteris olid tähtsad tegelased Ravenclaw'st just tüdrukud Luna ja Cho.

Majandus – Hufflepuff

Majandusklassid on väga kokkuhoidvad ja lõbusad seltskonnad, kes tihti eelistavad elukooli koolile. Sõbralikkus ja lai tutvusringkond on majandusklassi õpilasele

omane. On tihti edukad spordis ja muus mõllus. Võib tunduda lihtsa valikuna, aga tegelikult on tegu tööcate õpilastega. Ei maksa unustada, et kõige andekam poiss Sigatüükast, Cedric Diggory, käis just Hufflepuffis. Nii võib võtta kokku ka majandusklassi õpilase – ilus, populaarne, sportlik, andekas ja tore.

IT – Slytherin

Siinkohal on see klass omastanud just Slytherinii head küljed, sest tegu on väga muhede inimestega. Nimelt on programmeerimissuuna õpilased väga töökad, edasipüüdlikud ja teavad enda väärtust. Tihti pigem omaettehoidvad, sest teavad, et just nende klassis viibivad kõige andekamad ja tublimad õpilased. Väga huvitavad filosoofilised arutelud, muidu kastist väljas vestlused ja arusaamatud sisenaljad iseloomustavad nii Slytherini kui ka IT-klassi õpilasi. Mitte päris Voldemort, aga muidu kõige võimsamad võlurid tulid just sellest majast, nagu ka võimsaid õpilasi tuleb IT-suunast. ¹²

SÜNTEKALAIN

Kristofer Mäeots
134C

Tere-tere, kõik see pere!

Selle artikli puhul on tegemist (loodetavasti) uue sarjaga, kus me tutvustame iga kuu üht võib-olla vähem tuntud muusikažanri Reaalkooli rahvale lootuses, et nad ehk kuulavad seda ning leiavad endalegi mõningad palad, mis neid kõnetavad.

NB! Ma pole siiski täielik ekspert, seega kui peaks juhtuma, et ma mingisuguse infokübeme või žanriga pange panen, siis palun mitte vihastada, aitäh.

Täna räägin ma teile *synthwave*'ist. Isiklikult kuulsin ma seda esmakordselt filmi "High-Rise" (2015) traileris, kuid nüüd hakkasin seda rohkem kuulama, kui avastasin sellise loo nagu HOME – "Resonance". See

lugu tekitas minus tugeva nostalgiatunde, mistõttu hakkasingi selle žanri kohta rohkem uurima.

Synthwave on 2010. aastate alguses populaarsust kogunud muusikažanr, mida iseloomustavad 80ndatele iseloomulikud helid filmidest, seriaalidest ja videomängudest (eelkõige läänemaailma kultuurist). Žanrile annabki nime asjaolu, et lugudes on eriti palju kasutatud süntesaatoritega tekitatud helisid. Kui olete telekast kunagi näinud "Miami Vice'i", siis see on pesuehtne näide *synthwave*'i eeskujust. *Synthwave*'i atmosfääri kirjeldaksin ma nõnda: kujutage ette, et sõidate kabrioletiga mööda Miami randasid. Teie kõrvalt vuhisevad mööda palmipuud ning päike on loojumas, taevas on siniroosakat värvi. Ja siis mängib *synthwave*.

Milliseid artiste/lugusid soovitaksin? Kuulake ära need:

- HOME – "Resonance!"
- Com Truise – "Data Kiss"
- Com Truise – "Controlpop"

Minu jaoks on need kolm lugu suured lemmikud ja ma tulen nende juurde ikka ja jälle tagasi. Otsige ka kindlasti veel ise selle žanri kohta juurde ja kui leiate midagi laheda, otsige mind kooli pealt üles, võin hea meelega sellel teemal juttu puhuda! ¹²

synthwave'i artist Com Truise Allikas: Vikipeedia

LUULE-BATTLE

Kutsusime kokku luulelised reaalikad ja andsime neile 8 sõna, mida pidi kindlasti oma loomingus kasutama (neid võis muidugi käänata ja pöörata).

Sõnad: aristokraat, puine, kündma, perspektiiv, summutama, pikali, kikivarvul, ootus.

**

va kehvik künnad kiviklibust põldu
suudled pragunenud lakapealseid seemet puiselt määrid ihulõhedesse
ons sel väärtust saab sust asja ons sul lootus kukkuda veel kõrgemalt kui
päikserünkal rühkiv aeg
või kõngev hoogsus pikali on lükatud kõik illusoorsed ootushood su pisarad
saand otsaks silmamunamereliblikad
ja algab päev taas uus kuid aidaalust väisates kurb sarvik Kaini haardes siiski
veereb lõpule on viimaks aeg
oh räsitud nomaadid te oma tooruses puuhalud pilpaiks pudendate kipras
näe on kulm ju minulgi ja ometi
ja ometi kord midagigi katki läinud midagigi katki jäänud katkend side Echo
naeratus ja perspektiiv angini või veeni lõiked kuidas nii
ja jälle distsipliin ja summutatud taudipuhked bakhanaalid leepra herooin ja
antipaata kuldvasikas kesk rohuväljasid
keevas pühenduses lühis ehk aristokraat ehk pidalitõbine ehk endal kätest
kinni haarav kuu kesknärvituse piirid ja õitsvad-õilmitsevad luud uhhuud
ehk ühes Juudaga nüüd summutadki seesmuspained

ja viimaks
kahe põllusiilu vahel
künnad kiviklibust põldu
va kehvik suukorv ihus pööblimaitse hoopides
sa lahkud vagushapult kikivarvul raatmaalt äraspidi kääruheld
kas nõnda lihtsalt uinubki kükloopne esiisaraajatus

Susanna Mett

Kell 8.07

Kikivarvul kolmandal koridoris.
Ühe korruse kündma pean veel.
Niigi pingelises atmosfääris.
Summutatud karje, kõlab nagu hõimukeel.

Kas kuulen ma ikka õigesti?
Pole aega, hakkan jooksma kiiresti!

Kuid elus nagu ikka.
Puised jalad on jõudnud pensioniikka.
Perspektiiv enam fookust ei leia.
Kukun pikali, kotisuu avali.
Kadumas positiivne lootus.
Lähenevad sammud, kuid väheneb ootus.

Kes sealt tuleb? On ta aristokraat?
Jah, see on Martin Saar...

(Nüüd plahvatab ammooniumnitraat!)

Ave Nilson

**

Kui lased elu käest sootuks,
kõigest saab järgneva ootus.
Aeg saab siis igaveseks,
elu aga igavaks.

Lootus peab säilima, et
muutus saaks tulla –
kikivarvul üle silla.

Peaasi, ära vaata alla:
ehmud, kukud ja pikali vees.
Nõnda sind külastab vikatimees.

Puine pilk ette, kus perspektiivid.
Summuta hirm ja saad perspektiivad,
mis viivad,
kus paradiisi kuldsed liivad.
Seal vaba:
ei pea enam põldu kündma;
end aristokraadi ees rumalalt tundma.

Kui lased lootuse tappa,
garanteerin – kõik lappab.

Nicolas Lotman

Gümnasisti perspektiivist

Kikivarvul luurab õudus taas.
Sain hoobi, nüüd olen pikali maas.
Ootuspäraselt siin und üldse ei saa,
Vaid musa klassis saan tunni magada.

„Kes on trää! Kes vabadik?
Mis on talupoeg ja miks?
Aristokraat, ta ju põldu ei künda...“
See ajalugu võib sinnasamma minna.

Keemia kontrolltöö ei võta üldse vedu,
Summutab see vaid mu sotsiaalelu.
Esta kirjand – see on puine, sees on vead,
Sisu pea sama mage kui need luuleread.

Alexis Alliksaar

7 ISETEHTUD JÕULUKINKI, MIS NÄITAVAD, ET HOOLID KA SIIS, KUI NÄPUD ON PÕHJAS

Siret Siim
135C

Jõulud on hea aeg näitamaks oma lähedastele, et nad on sulle kallid ja tähtsad. Tavaliselt toob detsember kaasa ka palju kulutusi, mille tõttu võib tekkida tunne, et mõni lähedane inimene võib rahapuuduse tõttu kingist ilma jääda. Kogu see ilus jutt pole siin selleks, et propageerida materialistlikku eluviisi või jätta mulje, et jõulud seisnevadki ainult kingitustes, vaid pigem selleks, et anda juurde mõtteid, kuidas anda sõpradele midagi sellist, mis näitab, et sa mõtled nende peale ja oled valmis sellesse aega panustama.

Kõik järgnevad kingiideed põhinevad purgi olemasolul. Üks klaaspurk võib jätta küll tavalise mulje, aga tegelikult saab purkidesse väga vahvaid ja toredaid kinke teha. Pealegi ei pea purgi peale ka raha kulutama, vaid saab vanaema juurde minna, tuletada talle meelde, kui tähtis ta on ning siis muuseas ühe tühja purgi endaga kaasa haarata.

Kui sobiv purk koos kaanega on olemas, võib edasi liikuda meelepärase idee juurde. Kusjuures igat ideed saab kohandada vastavalt inimesele – võimalusel saab lisada mingi sisenalja, kasutada tema lemmikvärvi või teha muid muudatusi, mida purgi sisse panna. Samuti võib purgi ümber siduda ilusa paela, kleepida midagi külgedele või valmistada sildi, mis jätab armsa mulje, ilma et mõjuks laastavalt rahakotile. Head meisterdamist ja kinkimist!

Kakao tegemise komplekt purgis

Kakao asemel võib kasutada ka mõnda küpsetise retsepti, kuid esimese puhul on teostus kõige lihtsam. Nimelt seisneb mõte selles, et panna vastavad koostisosad purki ükshaaval kihtidena nii, et need on väljast vaadates üksteisest eristatavad. NB! Purki võib panna ainult kuivaineid, sest vedelikud rikuvad selle ära!

Purki võib panna, alustades alt:

- magusad küpsised (kakao kõrvale näksimiseks)
- kakaopulber

- šokolaadinööbid
- kakaopulber
- vahukommid (võimalusel väikesed)

Head mõtted/tsitaadid purgis

See idee on kõige odavam, kuid nõuab seejuures ka kõige rohkem aega. Eesmärk on värvilisest paberist välja lõigata lipikud, kirjutada nendele midagi ilusat, need kokku rullida ja purki panna. Mõned mõtted, mida võib lipikute peale kirjutada:

- põhjused, miks see inimene sulle kallis on
- inspireerivad/head tsitaadid igaks päevaks
- head meemid
- vahvad ühised mälestused, mida sa sügavalt hindad

“Kõik on ühte värvi” purk

Selle ideega saad teha väga personaalse kingi, valides kingisaaja lemmikvärvi, mis teeb selle saamise lõbusamaks, ning otsides erinevaid asju, mis oleksid antud värvi, et purki vaadates vaataks vastu nt kollane, sinine, punane või mõni muu värv. Kui soovitud esemel pole vajalikku värvi, saab selle alati pakkida vastava värviga kinke- või värvilisse paberisse. Ühevärvilise pakendiga võivad olla näiteks

- kommid või erinevad batoonid
- väikesed seebid, huulepalsamid jms
- armas kaart
- teeküünlad
- ükskõik, mis käib selle inimesega kokku

Kakao tegemise komplekt

Allikas: artfulhomemaking.com

Konspektid ja valemid purgis

Kui sa tead, et tal on raskusi mingis aines või käib näiteks klassis, mis sul on juba läbitud, siis aita sõber hädast välja ja jaga oma konspekte või materjale, mida sul enam vaja ei lähe. Mis näitaks veel paremini, et hoolid, kui see, et oled nõus panustama oma sõbra hariduskäiku. Soovituslik oleks siiski need kuidagi ilusti sinna purki asetada, näiteks kokku rullides ja ilusa nööriga kinni sidudes.

Maiustused purgis

- segu erinevaid maiustusi, mis kingituse saajale väga meeldivad
- magusa vahele võib peita ka näiteks armsa kaardi

“Mõnus õhtu” purgis

- hea tee
- plaksumais
- hea kommipakk või šokolaad
- paar mandariini või muud puuvilja
- hea juust
- tüdrukutele näomaskid

“Kõik eluks vajalik” purgis

- pakk nätsu
- väike õmbluskomplekt
- peavalutabletid
- desinfitseeriv geel/kätekreem
- taskurätikupakk
- hügieeniline huulepulk
- kaitsevahendid

12

PÄKAPIKUD LÕHUVAD AKNAID JA MÄNGIVAD FORTNITE'I?!

Marta Tõnisalu
137C

Gerdo Germann
137C

Vihmasel sügispäeval suundusime Pärnu Maantee majja, kus õpivad ka Reaalkooli 2.a klassi õpilased. Klassi sisse astudes valisime välja seitse last, keda hakkasime intervjuerima. Rääkisime isadepäevast ja ka saabuvast jõuluajast, mil hakkavad käima päkapikud.

Miks tähistatakse isadepäeva?

„Sest isad on pere kaitsjad ja nende tänamiseks.“

„Sest isadel võiks ka lihtsalt üks päev olla, mis me neile pühendame.“

„Sest isad teenivad perele raha ja vajavad ka puhkust vahepeal.“

Kuidas teie tähistate isadepäeva?

„Teeme vendadega koogi ja lähme Tartusse vanaema poole.“

„Hommiikul, kui mu isa veel magab, lähen tema tuppa ja annan talle kingi.“

„Teeme pannkooke.“

Mida teile meeldib koos isaga teha?

„Playstation'is jalkat mängida.“

„Traktoriga sõita.“

„Vaadata midagi toredat telekast.“

Milline oleks isale parim kink isadepäevaks?

„Väga palju raha.“

„Väga palju pannkooke.“

„Et me saaksime hästi kaua koos olla.“

„Et ta saaks enda vanale traktorile parema korstna, mis poleks nii lärmakas.“

„Viis väga huvitavat raamatut.“

Mis on jõulutunne?

„Sihuke ehe tunne, kui sa sööd lauas hapukapsast ja verivorsti.“

„Jõululõhnad.“

Millal see võib tekkida?

„Kui lumi maha tuleb.“

„Kui käiakse poes jõuluasju ostmas.“

„Minul on näiteks praegu juba jõulutunne.“

„Kui kuusk on toas ja kingid kuuse all.“

Millal hakkavad teil päkapikud käima?

„Nad toovad üks päev varem jõulukalendri ja siis hakkavad käima.“

„Kui päkapikud tulevad, siis ma saan sellest aru alles siis, kui mu ema ja isa on sellised ebanormaalsed, nad tavaliselt lähevad jõulude eel sihukeseks ebanormaalseks.“

Mis on teie kodus käiva päkapiku nimi?

„Anton“

„Fii“

„Ülo“

„Robert Mihkel“

„Sofi“

„Pikk Pikk Pukk“

„Päka“

Mis on parim asi mida päkapikk on teile toonud?

„Helendavad pulgad.“

„20 sentimeetri laiune pulgakomm.“

„Šokolaadist Iphone 7 telefon, mis mängib jõulumuusikat.“

„Üllatusmuna, kus oli sees veel kaks üllatusmuna.“

Kuidas päkapikud teie tuppa saavad?

„Aknast, mul on tavaliselt aken öö jooksul lahti.“

„Ta teeb akna öösel kiviga katki, toob kingi ära ja siis läheb tööriistapoodi uue akna järele, paigaldab selle ära ning järgmine päev uuesti.“

„Läbi seinaukude.“

Kas päkapikud kunagi pikaks ka kasvavad?

kooris „EIIIIII!“

„Mina arvan, et kasvavad. Kui päkapikk on väga töökas ja hea, siis jõuluvana võib talle sellist võlupulbrit peale panna, mis kasvatab ta suureks jõuluvana.“

Mida teevad päkapikud suvel?

„Magavad.“

„Suvel nad valmistavad ette kinke jõuludeks, et nad ei peaks rabelema jõulude ajal.“

„Mängivad telefonis.“

„Muudavad ennast putukateks ning käivad poest asju võtmas. Ükskord, kui ma poes olin, pöörasin selja ühele riulile ning tagasi vaadates oli letil vähem asju.“

„Mängivad pool suve Fortnite'i ja pool suve NBA'd.“

13

ÜTLUSED SAID OTSA!

Selle kuu jooksul jõudis Reaali Poisi toimetusse ütlusi kahjuks liiga vähe. Väga-väga himustame kõiki õpetajate vähegi vaimukaid sõnavõtte. Palun tooge neid meie 4. korruse postkasti või kirjutage siia:

SÜNDMUSED

Detsember

1. Tallinna ja Harjumaa vokaalansamblite konkurss „Volüüm“
4. Kõnevõistlus Vabadussõja relvarahu aastapäevaks
7. Öppursõdur Harald Triegelile mälestusküünla süütamine Siselinna kalmistul
17. Kontsert-etendus Salme Kultuurikeskuses
19. Günnaasiumi jõulupidu
20. 100 aastat Kalevlaste maleva loomisest - mälestustahvli avamine
- 24.12.18-06.01.19 jõuluvaheaeg

Jaanuar

26. Vilistlaspäev

1	9		2	3				
6		3	8			4		
8			4		6			
								4
4	6	7				3	8	1
2								
			9		8			5
		5			2	8		9
				6	5		1	3

6		5	4					
	3		8		1		6	
2			6			7	3	
	1	2			9			
4								3
			7			8	2	
	7	3			2			5
	2		1		6		4	
					7	1		2

			9	7				1
	3	9	1					
4				3				9
	7						1	8
9		4	3		1	2		5
1	2						6	
7				9				2
					2	4	8	
5				1	6			

					6	4		
				3	7		6	5
6		2			8			9
3	2	4						
	9	5		8		3	1	
						2	5	4
2			7			6		1
5	6		9	2				
		9	8					

PALJU ÕNNE!

Erkki Otsman	01.12
Reet Libe	02.12
Reet Varik	02.12
Andrus Kangro	09.12
Anu Kell	13.12
Anna-Helena Saarso	22.12
Kaie Matt	23.12
Maarja Kell	23.12

Peatoimetus

Kirke Kaur 135B
Margareta Päts 135B

Kujundus

Joosep Viik vill!132
Susanna Mett 134A

Küljendus

Regita Luukas 135C

Toimetus

René Piik 134A
Erko Olumets 134A
Birgit Saliste 134B
Kristofer Mäeots 134C
Kristjan Baikov 134C
Rene Aleksander Truuts 134C
Liis Liivand 135A
Hanna Kristina Käerdi 135A
Nicolas Lotman 135B
Kelly Heleen Kaldra 135C
Kristjan Nork 135C
Siret Siim 135C

Keeletoimetus

Tarmo Pungas 134A

Toimetuse nõuandja

Kaia Kivitoa
Mirja Särg

Aitäh

Karl-Martin Idol vill!130A, Sofia Markson 134A, Susanna Mett 134A, Brita Kärt Vähejaus 134B, Ave Nilson 134C, Markus Vaher 135B, Alexis Alliksaar 135C, Elina Liibak 135C, Liisi Puura 137A, Gretel Tiivel 137B, Gerdo Germann 137C, Marta Tõnisalu 137C

Kaanefoto

Ingrid Kuusk

Lehe nr

158